

חב"ד
כל הלב לכל אחד

"אנא נסיב מזלכא"

לימוד מאמר חסידות משותף של
כל משפחות אנ"ש, כהכנה לכנס הקהל המרכזי
בי"א ניסן בהיכל ארנה בירושלים

**"בנוגע לאלו השואלים
על דבר היום הולדת וכו' . .
היות וכוונת הנותנים היא
בודאי לגרום נחת רוח אצל המקבל,
הרי שהי' דבר נכון וטוב וישר וכו',
שיקשרו את זה עם הוספה בלימוד התורה".**
(פורים תשל"ב)

פֶּתַח דָּבָר

את המאמר שלפנינו, "ביום עשתי עשר יום", הרבי הגייה והוא יצא לאור לקראת י"א ניסן תשמ"ט, לכבוד יום הולדתו השמונים ושבעה.

המאמר הוא ללא ספק אחד המאמרים המפורסמים והיסודיים ביותר של הרבי. הרבי מבאר בו באופן נפלא, עמק ובהיר את מהות הבחירה ההדדית של עם ישראל והקדוש ברוך הוא. זו לבד סבה טובה מספיק לבחור בו כמאמר שכלל אנ"ש – אנשים, נשים וטף – ילמדו יחד כהכנה לקראת ההתכנסות ב"הקהל" ביום הגדול, י"א ניסן. אף מעבר לכך, המאמר פלו 'זועק י"א ניסן' – החל בכך שהדבור המתחיל שלו, "ביום עשתי עשר יום", מכונן, כמוכן, ליום האחד עשר בחדש ניסן.

המאמר מובא כאן בשנויים קלים מהמקור, בכדי לאפשר לכל בני המשפחה – ההורים והילדים, בנים ובנות – לשבת וללמד יחד את המאמר, בצורה שתהיה מובנת לכל.

הלואי שיחדרו הדברים בשכלנו ובלבבנו, יפעלו את פעלתם, ונזכה במהרה לראות את הקרבת קרפנות הנשיאים בחנכת בית המקדש השלישי, בקרוב ממש!

חלק א

שבת פרשת תזריע - החדש

ענין של בחירה

“ביום עשתי עשר יום נשיא לכני אשר”, נאמר בפרשת הנשיאים. כלומר, ביום האחד עשר בחדש ניסן הקריב נשיא שבט אשר את קרבן השבט.

אומר המדרש על הפסוק: “אשר נקרא שמו לשם גאלתן של ישראל ולשם שבחן, כמה דתימא (= כמו שנאמר): “אשרי העם שככה לו אשרי העם שה' אלקיו” – אין אשורן של ישראל אלא על שבחרו בקדוש ברוך הוא להיות להם לאלקים, והקדוש ברוך הוא בחר בהם להיות לו לעם סגלה. ולפיכך, כשבא נשיא אשר להקריב, הקריב קרבנו על שם הבחירה שבחר הקדוש ברוך הוא בישראל מכל האמות”.

וצריך להבין: בחירה שיהי דוקא בשני דברים ששניהם שווים, או שבכל אחד מהם יש מעלה שאין בזולתו, אבל בנוגע לקדוש ברוך הוא ולהבדיל אלקי הנכר, איך שיהי לומר שישאל בחרו בקדוש ברוך הוא? וכך גם בזה שהקדוש ברוך הוא בחר בישראל – הרי ישראל הם נעלים באין ערוך מכל האמות, ומהו שהקדוש ברוך הוא בחר בישראל?

'חִכְמָה גְדוּלָה'

נַעֲבֹר לְמִדְרָשׁ אַחֵר, עַל הַפְּסוּק "חֲלָקֵי הַיָּי אָמְרָה נִפְשֵׁי". מִשְׁמְעוֹת הַפְּסוּק הַיָּא שֶׁהַנִּשְׁמָה אוֹמֶרֶת שֶׁהִיא בּוֹחֶרֶת בְּקִדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא.

הַמִּדְרָשׁ עַל הַפְּסוּק מְבִיא מִשְׁל מ"מֶלֶךְ שֶׁנִּכְנַס לְמַדִּינָה וְהָיו עִמּוֹ דְכָסִין וְאַפְרָכִין וְאִיסְטְרִטְלוּטִין כּו' (- סוּגִים שׁוֹנִים שֶׁל שָׂרִים), חַד אָמַר (= אָחַד אָמַר) אָנָּא נָסִיב דְכָסִין לְגַבִּי (= אָנִי לוֹקַח אֶת הַדְּכָסִים אֲלֵי), חַד אָמַר אָנָּא נָסִיב אֲפְרָכִין לְגַבִּי, וְחַד אָמַר אָנָּא נָסִיב אִיסְטְרִטְלוּטִין לְגַבִּי. הִיָּה פְקַח אָחַד לְשָׁם, אָמַר: אָנָּא נָסִיב מְלָכָא, דְכוּלְהוּ מִתְחַלְפִין וּמְלָכָא אֵינּוּ מִתְחַלְפִין (= מִשּׁוֹם שֶׁכָּל אֵלוּ מִתְחַלְפִים, וְאֵלוּ הַמְּלָךְ אֵינּוּ מִתְחַלְפִין).

וְהַנִּמְשָׁל: "כֵּן אַמּוֹת הָעוֹלָם, מֵהֵן עוֹבְדִין לַחֲמָה וּמֵהֵן עוֹבְדִין לְלִבְנָה כּו', אָבֵל יִשְׂרָאֵל אֵינֶן עוֹבְדִין אֶלָּא לְקִדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא".

נִשְׁאַלֶת הַשְּׂאֵלָה: הֲרֵי גַם מִי שֶׁאֵינּוּ פְקַח, וְאֶפְלוּ תִינוּק קֶטָן, יוֹדֵעַ שֶׁהַמְּלָךְ הוּא גְדוּל יוֹתֵר מִהַדְּכָסִין וְכוּ', וּמָה צְרִיכִים פְּקַחוֹת בְּכַדִּי לְבַחַר בְּמֶלֶךְ ? !

הַטְּעוֹת הַרְּאִשׁוֹנָה

אֶפְשֶׁר לְבָאֵר זֹאת כֵּךְ:

בְּדוֹרוֹת הַרְּאִשׁוֹנִים, אֵלוּ שֶׁעָבְדוּ לְכוֹכָבִים וּמִזְלוֹת, יָדְעוּ שֶׁהַשֶּׁפַע שֶׁנִּשְׁפָּע בְּאַרְץ עַל יָדָם הוּא לֹא שֶׁהֵם עִצְמָם מְשַׁפְּעִים, אֶלָּא שֶׁהַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְשַׁפֵּעַ עַל יָדָם. אֶלָּא שֶׁטָּעוּ וְחָשְׁבוּ שֶׁהַשֶּׁפַע שֶׁנִּשְׁפָּע מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ עַל יְדֵי הַכוֹכָבִים וּמִזְלוֹת הוּא בְּבַחֲרֵתָם, וְלֹא יָדְעוּ אֶת הָאֱמֶת, שֶׁאֵין לָהֶם בְּחִירָה כָּלֵל, וְהֵם רַק כְּגִרְזָן בְּיַד הַחֹצֵב. וְלִכֵּן הִשְׁתַּחֲוּוּ לְכוֹכָבִים וּמִזְלוֹת

ועבדו אותם, כי לפי טעותם, שהשפיע שנשפיע על ידי הכוכבים ומזלות הוא בבחירתם, ראוי להודות להם על זה. וגם כי לפי טעותם, שהכוכבים ומזלות הם בעלי בחירה, חשבו שעל ידי שיעבדו אותם ישפיעו להם יותר.

ומזה נשתלשל אחר כך שבאו לטעות גדולה יותר, שחשבו שעזב השם את הארץ בידי הכוכבים ומזלות, והנהגת הארץ תלויה רק בהם. ובדגמת מלך שמנה שרים להנהיג את המדינה – למרות שזה שבכוחם להנהיג את המדינה הוא מפני שהמלך מנה אותם על זה, בכל זאת, לאחר שנתמנו, הנהגת המדינה היא על ידי השרים ואין המלך מתערב בזה (מלבד לפרקים רחוקים, בשביל צרך גדול).

ועל פי זה אפשר לבאר פקחותו של זה שאמר "אנא נסיב מלכא" – כי זה שישראל יודעים את האמת, שכל הממצעים שעל ידם באה ההשפעה הם רק כגרון ביד החוצב, הוא מצד גדל הדעת שלהם, שהם רואים את הפנימיות. שהרי בחיצוניות נראה שזה שההשפעה היא על ידי הכוכבים ומזלות הוא מפני שיש בהם מעלה שמצד זה הם ראויים להיות ממצעים, וזה שישראל יודעים שהם רק כגרון ביד החוצב הוא מצד גדל הדעת שלהם.

השפעה או עבודה?

אבל מזה שהמדרש מביא משל על זה ממלך ודכסין, והדכסין הם בעלי בחירה, מסתבר לומר שהבחירה בדכסין אכן יכולה לגרם שישפיעו יותר לאלו שבחרו בהם, ולא כמו בנמשל, שהעבודה לכוכבים ומזלות אינה

מועילה כלל, מאחר שאינם בעלי בחירה. ומזה מוכן, שזה שהפקח אמר "אנא נסיב מלכא" הוא (לא משום שהוא מבין שאין מעלה בשרים ואין להם בחירה אלא) מפני שעבודת המלך חשובה אצלו יותר מהתועלת שיהיה לו על ידי השרים.

ומזה מוכן גם בנמשל, שעקר הטעם על זה שישראל אינם עובדין אלא לקדוש ברוך הוא, הוא (לא מפני שישראל יודעים את האמת שהכוכבים ומזלות הם רק כגרון ביד החוצב, אלא) מפני שאמות העולם, העקר אצלם הוא שיקבלו ההשפעה, ואצל ישראל העקר הוא לעבד את המלך.

קצת וביגיעה, אבל מקדשה

הסבר הדברים:

עקר הטעם על זה שעבדו לכוכבים ומזלות הוא כי בכדי לקבל השפעה מהקדשה צריך להיות בבטול, ולהיות שלא רצו לבטל את עצמם, לכן עבדו לכוכבים ומזלות, שבכדי לקבל ההשפעה מהם אין צריך לבטול, כמו שכתוב "אשר נאכל במצרים חנם", דההשפעה מלעמת זה (מצרים) היא חנם.

ועוד טעם על זה שרצו לקבל השפעתם מהכוכבים ומזלות, כי גם ההשפעה עצמה שעל ידי הכוכבים ומזלות היא גדולה יותר. שמכיון שניקת הסטרא אחרא הוא מה'מקיף' שלמעלה מהשתלשלות, שההשפעה משם היא שלא על פי חשבון, הרי ההשפעה היא ברבוי גדול.

ומזה מוכן גדל השבח והפקחות של ישראל שאינם עובדין אלא לקדוש ברוך הוא – הגם שבכדי לקבל מהקדשה צריך לעבודה וביגיעה,

וגם אז ההשפעה היא במדידה והגבלה לפי מדת העבודה, בכל זאת, הם מותרים על רבוי השפע (בגשמיות) וחביב להם יותר ההשפעה המצמצמת שנמשכת מהקדשה.

רק הוא לא מתחלף

עד כאן הבנו מה הצורך בפקחות בכדי לבחור במלך. אבל ישנה נקדה נוספת בבחירתו של הפקח: הוא מסביר את הבחירה שלו במלך ולא בשרים בזה ש"כלם מתחלפים והמלך אינו מתחלף". מה משמעות הדברים?

אפשר לומר שהכונה היא כזו: ההשפעה הבאה מלעמת זה (עם היותר ברבוי יותר מההשפעה הבאה מהקדשה), הוא דבר המתחלף, שאין לו קיום. כי לאחר הברור, כשיתבררו הניצוצות שנפלו בקלפות, יתבטלו לגמרי. וכן הוא לצד השני, שזה שההשפעה הבאה מקדשה היא במדידה והגבלה, כך הוא רק עכשו, אבל לאחר שיתגלה השרש של בחינת הפנימיות, שהוא מפנימיות המקיף, ההשפעה מהקדשה תהיה ברבוי גדול יותר מהרבוי שנשפע מחיצוניות המקיף, שממנו יונקת הסטרא אחרא.

אבל לפי זה, גם בחירתו של הפקח במלך הוא בשביל ההשפעה שתהיה לו על ידי זה, והחלוק בינו ובין אלו שבחרו בשרים הוא באיזו תועלת כדאי יותר לבחור – שהם חושבים רק במצב ההוה, והפקח חושב מה שיהיה בעתיד, "איזהו חכם הרואה את הנולד". ואלו מזה שאומר במדרש שבחירת ישראל בקדוש ברוך הוא הוא מפני "חלקי הוי' אמרה

נפשי", מוכח שבחירתו של הפקח במלך היא לא מפני התועלת שיהיה לו מזה אלא מצד המלך.

לֹא מְצִי אוֹת אֲמִתִּית

באור הדברים:

זה שישאל בוחרים בקדוש ברוך הוא, אף שעכשו רבוי ההשפעה היא לעוברי רצונו הוא לא מפני שאחר כך, כשיתבטלו הקלפות, תהיה ההשפעה לעושי רצונו גדולה יותר, אלא מפני שההשפעה לעושי רצונו היא מפנימיות רצונו יתברך וחפצו האמתי, ואלו ההשפעה לעוברי רצונו היא כמאן דשדי בתר כתפוי (= כמי שמשליך אחרי כתפו) לשונאו שלא ברצונו. ולכן רוצים הם דוקא בהשפעה לעושי רצונו, עם היותה השפעה מצמצמת, להיותה נמשכת מפנימיות רצונו יתברך.

ומה הפרוש, לפי זה, בטעם שהשרים כלם מתחלפים והמלך אינו מתחלף?

מזה שהם מתחלפים אחר כך מוכח שגם עכשו אינם מציאות אמיתית. וזה שיש בהם חיות להשפיע הוא לא מצד עצמם, חס ושלום, אלא מפני שהם יונקים מהקדשה. ומכיון שהחיות של קדשה שבהם אינו מתאחד עמם (ואדרבה, הוא בבחינת גלות בתוכם), הרי מצד מהותם הם בבחינת מות גם עכשו.

וזהו "אנא נסיב מלכא" משום שכלם מתחלפים – שאינו רוצה בהשפעה שנמשכת ממקום המות והטמאה, עם היותה השפעה ברבוי, ורוצה דוקא בהשפעה שמצד הקדשה, עם היותה השפעה מצמצמת.

נְשִׁמָה בַּשֶּׁכָּל

אָבֵל לְכַאוּרָה, גַּם לְפִי הַבְּאוּר הַזֶּה, בְּחִירָתוֹ שֶׁל הַפְּקִח בַּמֶּלֶךְ הִיא מִצַּד הַשֶּׁכָּל – מֵאַחַר שֶׁכֵּלֶם מִתְחַלְפִים וְהַמֶּלֶךְ אֵינוֹ מִתְחַלֵּף, רְאוּי לְוֹתֵר עַל רַבּוּי הַהִשְׁפָּעָה הַבָּאָה עַל יְדֵי הַשָּׂרִים וְלִבְחֹר בְּהַשְׁפָּעָה הַמְצַמְצֶמֶת שֶׁבָּאָה מִהַמֶּלֶךְ. וְאֵלוֹ מִהַמְדַּרְשׁ – שֶׁמִּקְשָׁר אֶת בְּחִירַת הַפְּקִח בַּמֶּלֶךְ עִם הַפְּסוּק "חֲלָקִי הָיוּ אִמְרָה נִפְשִׁי" – מִשְׁמַע שֶׁבְּחִירַת יִשְׂרָאֵל בְּקִדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הִיא מִצַּד הַנְּשִׁמָּה שֶׁלְּמַעַלָּה מִהַשֶּׁכָּל.

הַבְּאוּר: אַכֵּן הַבְּחִירָה הִיא מִצַּד הַנְּשִׁמָּה, אֲלֵא שֶׁהִיא מִשְׁפִּיעָה גַּם עַל הַשֶּׁכָּל. כְּלוּמַר: שֶׁכָּל הָאָדָם כְּמוֹ שֶׁהוּא מִצַּד עֲצָמוֹ מְכַרִּיחַ לְרִצּוֹת רַק בְּזֶה שֶׁטּוֹב לוֹ. לְכֵן אֲמוֹת הָעוֹלָם בּוֹחֲרִים בְּשָׂרִים, אֵף שֶׁגַּם הֵם יְכוּלִים לְהִבִּין שֶׁהַמֶּלֶךְ הוּא הָעֶקֶר – כִּי לְהִיוֹתָם בְּבְחִינַת יֵשׁ, אֵינָם רוֹצִים לְוֹתֵר עַל הַתּוֹעֵלַת שְׂיֵהִיָּה לָהֶם עַל יְדֵי שְׂיִקְבָּלוֹ מִהַשָּׂרִים. וְזֶה שֶׁבְּיִשְׂרָאֵל יִשְׁנֶה הַהִכָּרָה בַּשֶּׁכָּל שֶׁצָּרִיךְ לְוֹתֵר עַל הַתּוֹעֵלַת וְהַמְצִיאוֹת שֶׁלָּהֶם וְלִבְחֹר בְּאַלְקוֹת, הוּא מִצַּד הַנְּשִׁמָּה, שֶׁבְּחִירָתָהּ בְּאַלְקוֹת הִיא בְּחִירָה עֲצֵמִית שֶׁלְּמַעַלָּה מִהַשֶּׁכָּל, וְזֶה פּוֹעֵל עַל שִׁכְלָם, שֶׁגַּם הַשֶּׁכָּל מְכִיר בְּכֵךְ שֶׁמִּכִּיּוֹן שֶׁאַלְקוֹת הוּא הָאֵמֶת שְׁחִי וְקִיָּם בְּקִיּוּם נְצַחִי, צָרִיךְ הוּא לְוֹתֵר עַל הַמְצִיאוֹת שֶׁלוֹ וְלִבְחֹר בְּאַלְקוֹת.

חלק ב שבת פְּרֻשֶׁת מְצוֹרֵעַ

כְּלָבִים, עֲבָדִים, שָׂרִים

לְמַדְנוּ שֶׁהַשְּׁפָעָה הַנִּמְשָׁכֶת לְעוֹבְרֵי רְצוֹנוֹ הִיא רַק בְּדֶרֶךְ אַגַּב. בְּחֻסְדוֹת מוֹבָא עַל כֵּךְ מִשָּׁל מֶמְלֶךְ שְׁעוֹשֶׂה סְעוּדָה וּמִשְׁתָּה בְּשִׁבְלֵי הַשָּׂרִים הַגְּדוֹלִים וְעֲבָדִים הַחֲשׂוּבִים, וּמוֹצִיא עַל זֶה מְמוֹן רַב, וּמֵהַשִּׁירִים שֶׁל הַסְּעוּדָה מְקַבְּלִים גַּם פְּחוּתֵי הָעֶרֶךְ כְּמוֹ עֲבָדִים וּשְׁפָחוֹת שְׂאֵחֵרֵי הָרַחֲמִים, וְעַד שֶׁגַּם הַכְּלָבִים אוֹכְלִים אֶת הָעֲצָמוֹת שֶׁמְשַׁלִּיכִים לַמָּטָה. שְׁבֻטַח לֹא כִּוֵּן הַמֶּלֶךְ לְהוֹצִיא בְּשִׁבְלֵם הוֹצָאוֹת, וְזֶה שֶׁנִּשְׁפָּע לָהֶם שִׁירִים (שֶׁגַּם הַשִּׁירִים שֶׁל הַסְּעוּדָה הֵם הוֹן רַב) הוּא רַק בְּדֶרֶךְ אַגַּב.

הַפְּרֻטִים בְּמִשָּׁל מְדִיקִים. כְּמוֹ שֶׁבְּסְעוּדַת הַמֶּלֶךְ יֵשׁ כַּמָּה סוּגִים שֶׁל מִשְׁתַּתְּפִים, כֵּךְ גַּם בְּנִמְשָׁל, יֵשׁ כַּמָּה דְּרָגוֹת בְּאִפְּן קְבֻלַּת הַשְּׁפָעָה מִהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא:

דְּרָגָה הַכִּי תַחְתּוֹנָה הֵם הַכְּלָבִים, שְׂאִינָם עוֹבְדִים אֶת הַמֶּלֶךְ וְרְצוֹנָם הוּא שִׁשְׁפָּע לָהֶם גְּשָׁמִיּוֹת, עוֹד וְעוֹד, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב "הַכְּלָבִים עֲזִי נִפְשׁ לֹא יָדְעוּ שְׂבָעָה". שְׁכָלֵב הוּא מְלִשׁוֹן כְּלוּ לֵב. כְּלוֹמֵר, טֹבֵעַ הָאָדָם בְּתוֹלְדוֹתוֹ וְטֹבֵעַ יִצְרָתוֹ שֶׁהַמוֹחַ שְׁלִיט עַל הַלֵּב, וְזֶה שֶׁהוּא בְּבַחֲיִנַת כְּלָב הוּא בְּקִצָּה הַהִפְכִי

– לא רק שהליב שליט על המוח, אלא יתרה מזו, שהוא פלו לב, ולכן כל ענינו הוא למלאות תאוות לבו.

ולמעלה מזה הם העבדים הפחותים (העבדים והשפחות שאחרי הרחמים), שהם עובדים את המלך אלא שעבודתם היא רק מצד ההכרח (מפני אימת הכאת השבט), הפך הרצון והתענוג שלהם. ומכיון שהרצון והתענוג שלהם הוא בתאוות עולם הזה, וזה שאינם עוברים על רצונו יתברך הוא (רק) מפני יראת הענש, מקומם הוא מחוץ לשלחן המלך.

ישנם העבדים החשובים, שעבודתם את המלך היא ברצון וחשק. כלומר, למרות שעקר עבודתם היא מצד קבלת על ולא מפני האהבה, בכל זאת, זה עצמו ברצון וחשק, שרוצים לקבל עליהם על מלכות שמים. ולכן מקומם הוא בשלחן המלך.

ולמעלה מהם הם השרים, שיש להם ידיעה בהנהגת המלוכה (שלכן כמה וכמה ענינים בהנהגה מתנהלים על פיהם), וגם יש להם השגה במעלת המלך ומפני זה יש להם אהבה אליו, ועבודתם היא לא רק מצד קבלת על אלא גם מצד אהבה. ובשרים גופא ישנם כמה וכמה דרגות, שנחלקות בכללות לשתיים: שרים (סתם) ושרים גדולים.

פקחות אמתית

שלושת סוגים אלו שנמצאים בשלחן המלך (עבדים חשובים, שרים ושרים גדולים) הם בהתאם לשלושת הסוגים שבמדרש: דכסין, אפרכין ואיסטרטילוטין, שנמצאים יחד עם המלך, בדגמת העבדים החשובים והשרים שנמצאים בשלחן המלך.

ועל פי זה מובן עוד יותר גדל פקחותו של זה שאמר "אנא נסיב מלכא" – נוסף לזה שאינו רוצה לקבל ההשפעה בדגמת הכלבים וגם לא כעבדים הפחותים שמחויץ לשלחן המלך (כפי שלמדנו עד עכשו, שישראל בותרים בקדוש ברוך הוא ולא בכוכבים ומזלות, שהם מחויץ ל'שלחן המלך') ורוצה להיות בשלחן המלך, אלא שאינו רוצה גם בהדכסין וכו', שכן יושבים בשלחן המלך (ובנמשל הכונה היא למלאכים ולספירות של עולם האצילות ולמעלה יותר – שהם תמיד עם המלך), אלא הוא רוצה רק במלך.

ולזה צריך פקחות גדולה. ובדגמת מלך בשר ודם, שבכדי להכנס לקיטון שבו נמצא המלך ולראות את פני המלך, צריך לעבר תחלה דרך כמה וכמה היכלות, שבכל אחד מהם יש הון יקר, וישנם כאלו שכשרואים את ההון יקר שבהיכל החיצון, הם מתענגים מזה בתענוג נפלא ומתעכבים שם. ויש כאלו שמתענגים בהיכל פנימי יותר, וכך הלאה. ודוקא מי שהוא חכם גדול, גם החשיבות והיקר של ההון העצום הנמצא גם בהיכל הכי פנימי 'לא תופס אותו', וכל רצונו ותשוקתו היא להכנס לקיטון בו נמצא המלך ולראות את פני המלך.

"רק אותך בעצמך..."

ענין זה דומה לסוג אהבת השם שנקראת בחסידות על שם הפסוק "מי לי בשמים ועמך לא חפצתי", כלשון אדמו"ר הזקן (שהיה אומר כביכול לקדוש ברוך הוא): "אינני רוצה שום דבר; אינני חפץ בגן עדן שלך, אינני חפץ בעולם הבא שלך – אינני רוצה דבר חוץ ממך בעצמך....."

מה משמעותה של אהבה זו? הגם שהגלויים שבגן עדן, ומכל שבן הגלויים של עולם הבא, הם גלויים נעלים ביותר, ואדמו"ר הזקן היתה לו השגה אמיתית בזה – אף על פי כן, אינו רוצה לא בגלויים של גן עדן ולא בגלויים של עולם הבא, וכך רצונו הוא רק בעצמות (בקדוש ברוך הוא בעצמו).

לא לתת חשיבות

יש לומר, שיש קשר בין הפרוש הפשוט במדרש – שהכונה היא לבחירתם של ישראל בקדוש ברוך הוא ולא בעבודת כוכבים ומזלות, לבין הבאור העמק יותר – שהכונה היא לאהבה שבה לא רוצים גלויים אלא רק עצמות:

באהבה של "מי לי בשמים", שאינו רוצה בגלויים של גן עדן אלא בעצמות, הבחירה היא בעקר ולא בטפל. הסבר הדברים: אף שבגן עדן ישאר במציאותו ויהיה לו השגה ותענוג באלקות, ואלו מצד הגלוי דעצמות יתבטל ממדרגתו, בכל זאת, מכיון שהגלוי של גן עדן הוא רק הארה בלבד, שבאין ערך לגבי עצמות, הוא בוחר בעקר ולא בטפל.

ומזה מובן, שכאשר הוא בוחר בגלויים של גן עדן, בכדי שישאר במציאותו ויהנה מזיו השכינה, אפשר שיבוא מזה (על ידי רבוי השתלשלות וכיו) שלמרות שידע שהשפעה שעל ידי המצעים נמשכת ממקום המות, בכל זאת ירצה בהשפעה זו יותר מאשר בהשפעה שמהקדשה, בכדי שיהיה לו שפע ברבוי. וכך גם בנוגע לטעות של העובדים לכוכבים ומזלות, שמחשיבים אותם למציאות – מזה שרוצה בגלויים של גן עדן

ולא בעצמות, הינו שהוא נותן חשיבות לענין שמחוץ לעצמות, אפשר שיבוא מזה (על ידי רבוי השתלשלות וכו') שיתן חשיבות לפוכבים ומזלות, שיש להם בחירה בהשפעתם, ויתרה מזו שההשפעה היא מהם עצמם, חס ושלום.

מה העקר?

באור הדברים באפן עמק יותר – איך אפשר להגיע מהרצון בגלויים ולא בעצמות לטעות של עובדי הפוכבים ומזלות:

עקר הענין של עבודת פוכבים ומזלות הוא שחושבים דבר שהוא רק אמצעי לעקר – הן בנוגע לפוכבים ומזלות עצמם, שהאמת הוא שאינם אלא אמצעי שעל ידם נמשכת ההשפעה, והעובדים לפוכבים ומזלות חושבים שהם עקר; והן בנוגע להשפעות הגשמיות הנשפעות על ידם, שהשפעת הגשמיות היא בכדי שישתמשו בהם לעבודת השם, והעובדים לפוכבים ומזלות מחשבים את הגשמיות לעקר.

והנה הגלויים, גם הגלויים הכי נעלים, התכלית הוא לא בהם עצמם, והם רק אמצעי שעל ידם תשלם הפונה הפנימית של "לעשות לו יתברך דירה בתחתונים". ולכן, כשרוצה בגלויים, הינו שמחשיב אותם לעקר, אפשר להיות נתינת מקום שיחשיב גם האמצעים (הפוכבים ומזלות והשפע הגשמי) לעקר.

“אנא נסיב מלכא!”

על פי זה יש לבאר את מהות בחירת ישראל בקדוש ברוך הוא:

זה שאמות העולם מהן עובדין לחמה ומהן ללבנה וישראל אינן עובדין אלא לקדוש ברוך הוא, הוא כי השרש של אמות העולם הוא מחיצוניות הרצון (הרצון החיצוני הוא לרצות באיזה דבר בשביל ענין אחר), ובאפן שלא נכר ברצון שהוא בשביל ענין אחר אלא שזה גופא הוא התכלית, ולכן מסתעף מזה שאמות העולם מחשבים את הממצעים – הפוכים ומזלות וההשפעות הגשמיות – לעקר.

ואלו השרש של ישראל הוא מפנימיות הרצון, שמצד פנימיות הרצון אין נתינת מקום לאיזה ענין אחר, ולכן יש לישראל ההכרה שהפוכים ומזלות הם רק אמצעי, כגרון ביד החוצב (וכן השפע הגשמי הוא רק בשביל עבודת השם), ולכן אינן עובדין אלא לקדוש ברוך הוא, “אנא נסיב מלכא”.

בחירה טובה

זו משמעות הבחירה (עליה שאלנו בתחלת המאמר) של הקדוש ברוך הוא וישראל זה בזה: בחירת הקדוש ברוך הוא בישראל להיות לו לעם סגלה הוא שרצונו הפנימי של הקדוש ברוך הוא בישראל (ולא שהם אמצעי לענין אחר), וזה השרש והנתינת כוח לבחירת ישראל בקדוש ברוך הוא, כפי שהסברנו בהרחבה על מהות הבחירה של ישראל בקדוש ברוך הוא.

וְכֵן יֵשׁ לְבָאֵר גַּם אֶת זֶה שֶׁהַקְּרָבָנוֹת שֶׁל אֲשֶׁר הָיוּ עַל שֵׁם הַבְּחִירָה שֶׁבְּחַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּיִשְׂרָאֵל – אֵף שֶׁ"אֵין אֲשׁוּרֵן שֶׁל יִשְׂרָאֵל אֲלֵא עַל שֶׁבְּחָרוּ בַּקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא", וְאִם כֵּן, לְכַאוּרָה הָיוּ צְרִיכִים לְהַקְרִיב אֶת קְרָבָנוֹת אֲשֶׁר עַל שֵׁם בְּחִירַת יִשְׂרָאֵל בַּקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: עַקֵּר הָעֲלוּי שֶׁל יִשְׂרָאֵל הוּא לֹא מָה שֵׁיִשׁ בָּהֶם מִצַּד לְמַעְלָה, אֲלֵא זֶה שֶׁפּוֹעֲלִים עַל יְדֵי עֲבוּדָתָם, וּבְזֶה דוֹקָא הוּא עַקֵּר הַנְּחִת רוּחַ וְהַתְּעוּגָה שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֲלֵא שֶׁבְּכֵדֵי שְׂיֵהִיָּה לָהֶם הַנְּתִינֻת כּוּחַ עַל זֶה הוּא עַל יְדֵי הַהִמְשָׁכָה וְהַגְּלוּי שֶׁל בְּחִירַת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּיִשְׂרָאֵל, וְזֶה נִמְשָׁךְ בְּגִלּוּי יוֹתֵר עַל יְדֵי הַקְּרָבָנוֹת שֶׁהַקְרִיב אֲשֶׁר.

כָּל אֶחָד יָכוֹל

עַל יְדֵי שֶׁאָמַר אַדְמו"ר הַזֶּקֶן "אֵינְנִי רוֹצֶה אֲלֵא אוֹתָךְ בְּעֶצְמְךָ", וּבִפְרָט לְאַחַר שֶׁזֶה נִתְפָּרֵס עַל יְדֵי הַצְּמַח צֶדֶק, נִתֵּן הַכּוּחַ (עוֹד יוֹתֵר) לְכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, וּבִפְרָט לְהוֹלְכִים בְּעַקְבוֹתָיו וּבִדְרָכָיו – שֶׁלְמֵרוֹת שֵׁיִשׁ לוֹ רַבּוּי רְצוּנוֹת, וְעַד לְרְצוּנוֹת שֶׁמִּצַּד נֶפֶשׁ הַבְּהִמִית, שֶׁכָּל הַרְצוּנוֹת שֶׁלוֹ יֵהְיוּ בְּלֹא לֵב וְלֵב, וְעַקֵּר רְצוּנוֹ יֵהְיֶה לְהַשְׁלִים כּוֹנֵת הַעֲצָמוֹת, "לַעֲשׂוֹת לוֹ יִתְבָּרַךְ דִּירָה בַּתְּחִתּוֹנִים" (עַל דְּרָךְ וּמַעֲיֵן שֶׁהָיָה אֲצֵל אַדְמו"ר הַזֶּקֶן), וְגַם רְצוּנוֹ בְּגִשְׁמִיּוֹת יֵהְיֶה (בְּעַקֵּר) בְּכֵדֵי לַעֲשׂוֹת אֶת הַגְּשְׁמִיּוֹת כְּלִי לְאֵלֶקוֹת.

וְעַל יְדֵי זֶה יִמְשָׁךְ לוֹ גַּם רַבּוּי הַשְּׁפָעָה בְּגִשְׁמִיּוֹת, וּכְשֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נוֹתֵן לְיִשְׂרָאֵל רַבּוּי גְּשְׁמִיּוֹת עוֹשִׂים יִשְׂרָאֵל רַבּוּי רוּחָנִיּוֹת, רַבּוּי בְּכִמּוֹת וְרַבּוּי בְּאִיכוֹת, וְעַד לְתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת, וְעַד שֶׁמִּתְקַשְּׂרִים וּמִתְאַחֲדִים בַּקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.

וְכֹל זֶה נַעֲשֶׂה מִתּוֹךְ שְׂמִיחָה וְטוֹב לֵבָב, בִּימֵי הַהֶכְנָה לְזִמְנֵי חֲרוּתָנוּ, וְזֶה מְבִיא גַם אֶת זִמְנֵי חֲרוּתָנוּ בְּפִעֵל, גְּאֻלָּה הָאֲמִתִּית וְהַשְּׁלֵמָה עַל יְדֵי מְשִׁיחַ צְדִיקָנוּ, בְּקִרְוֹב מְמֹשׁ.

גִּזְרֵי וְשִׁמְרוּ!

מֵלֵאוּ אֶת הַפְּרָטִים, הִבִּיאוּ אֶת הַסֵּפֶח אֶתְכֶם לְכַנֵּס הַהִקְהָל הַגָּדוֹל בִּי"א נִסָּן
בְּהִיכַל אֶרְנָה בִּירוּשָׁלַיִם וְהַכְנִיסוּ אוֹתוֹ לְאַחַת מִתְבוֹת הַהֶגְרָלָה בְּכַנִּיסָה לְאוֹלָם

שֵׁם מְשֻׁפָּחָה _____

כְּתוּבַת (עִיר, רְחוֹב) _____

מַעַן לְמַכְתָּבִים _____

טֵלְפוֹן _____ טֵלְפוֹן נוֹסָף (רְצוּי נִיד) _____

מִסְפַּר נְפֻשׁוֹת _____ שְׁמוֹת מְלָאִים שֶׁל כָּל בְּנֵי הַמְשֻׁפָּחָה _____

_____

_____

_____

משפחה יקרה !

בעוד פחות משבועים, ביום ההלדת של הרבי, "ביום עשתי עשר יום", נתכנס כלנו - כל משפחת אנ"ש בארץ הקדש, "אנשים, נשים וטף" - בירושלים עיר הקדש, סמוך ונראה למקום המקדש, בכנס ה"הקהל" המרכזי, לקיים את רצון קדשו של הרבי מתוך אחדות החסידים.

אין ספק שההתכנסות הזו של כל החסידים יחדו, ביום זכאי ובמקום זכאי, היא עת רצון מסגלת לפעל ולעשות בכוחות משתפים, להתערר ולהתחזק בקיום הנראותיו של הרבי והליכה באורחותיו ולזרו במעשינו את ביאת הגאולה השלמה.

כל אחד יכול לשער לעצמו כמה גדולה תהיה הנחת-רוח של הרבי מעצם ההתכנסות של כלל משפחת אנ"ש, באהבה ואהבה, בכנס "הקהל", אף עוד יותר מכך, מהמתנה המשתפת שכלנו נעניק לרבי באהבה: למוד מאמר חסידות של הרבי לקראת היום הגדול. בעצת משפיעים ורבני אנ"ש, המאמר שנבחר הוא המאמר "ביום עשתי עשר" - העוסק בנושא "אנא נסיב מלכא" וקשור במיוחד ל"א ניסן.

ושכרה בצדה: כל משפחה שתלמד את המאמר בשתי השבתות הקרובות, תשתתף בהגרלת ענק שתערך בכנס ההקהל הגדול, על כרטיסי טיסה לרבי לכל המשפחה בשנת הקהל.